

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא - אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֲלָק ה'

קוֹנְטֵרְס 545

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר קבלתי ונושעתי

ספורים נפלאים

מה שיהודים קבלו על עצמם ללמוד ולפרסם את
"הזהר הקדוש"

ותקף נושענו בישועות גדולות למעלה מדרך הטבע

(א) חשיפה שחשף על ידי מפעל הזהר העולמי!

מלחמת העולם השנייה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת על ידי היטלר
פח שמו, אין מי שיכול נגדו, כבר עומד הוא בשערי ארץ ישראל, הלכבות
הולמים, כלם חרדים מן העומד לקרות, מפחדים ממטרתו להשמיד להרג
ולאבד את כל היהודים טף ונשים...

הגאון הצדיק רבי יהודה לייב אשגל זצ"ל יושב בחדרו, קלמוסו בידו,
כותב ומתרגם, מבאר ומברר את הזהר הקדוש, דוע דע את שכתב רבי
שמעון בר יוחאי "בספרא דא יפקון מגלותא", בזכות הזהר הקדוש נצא מן
הגלות, לכן תרגם את הזהר הקדוש ללשון הקדש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי
העם, יוכלו ללמד ולהבין את הזהר הקדוש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לאחר יגיעה עצומה גמר את המלאכה והביא את הזהר הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבשרו תושבי ארץ ישראל שהמלחמה הסתיימה, זממו של היטלר ימח שמו לא הצליח, הוא לא כבש את ארץ ישראל. – בזכות הזהר"ק. אותו הספור התרחש כאן בארץ הקדש במהדורה שניה בשנת תשס"ט. מלחמה בדרום, החמאס משגר טילי קסאם, מנסה לירט את הטילים למרכז הארץ, ובעקור לבית שמש, הנה לפניכם כותרת הפתבה שהתפרסמה בעתון "חדש" בבית שמש.

הפלא ופלא המכון "מפעל הזהר העולמי", הפועל בבית שמש, שקד באותה תקופה על הוצאת הזהר על פי העמוד היומי, באותו היום שהובאו לדפוס י"ב הכרכים של הזהר המחלקים לי"ב חדשי השנה. באותו היום הסתיימה מלחמת עזה. ובכלל כל מהלך המלחמה בעזה היתה בנסי נסים ומעל לדרך הטבע, מי יודע אם לא זכות הזהר הקדוש היא שעמדה לנו, והדברים מדברים בעד עצמם...

לשם כך התגייסנו, "מפעל הזהר העולמי" שעל ידי "חברה מזכי הרבים", במטרה להקל על הלומדים ולצרף עוד ועוד יהודים למעגל הלומדים הקבועים בזהר הקדוש. לאחר עבודה מאמצת הצלחנו לחלק את הזהר ל- 12 כרכים ל- 12 חדשי השנה. כשכל כרך מחלק ללמוד יומי כך שבלמוד של 10 - 15 דקות מן הזהר בכל יום נסים תוך שנה את ספר הזהר.

בתי מדרש, ושיבות וכוללים המקבילים על עצמם את הלמוד היומי, כולים לקבל חנם את הזהר על פי הלמוד היומי לזכוי הרבים.

מסרתנו להגיע ל- 1000 סיומי זהר פתקנת הבית דין הגדול שבירושלים משנת תרפ"א, שם חתמו הגאונים הצדיקים רבי יצחק ירוחם בן רבי משה יהושע יהודא לייב דיסקין, רבי יוסף חיים זוננפלד אב"ד דקהלת האשכנזים עיר הקדש ירושלים, רבי יעקב מאיר ס"ט ראש הרבנים דק"ק ספרדים זצ"ל. ועוד [ראו בעלון מספר 1,2]

חד אֶרְחָא, וְשַׁעְרָא אֶפְסִיק (ס"א אתפסק) בַּהֲהוּא אֶרְחָא. אָמַאי אֲתַפְסֵק. מְשׁוּם
(דכתיב ועובר על פשע) דְּהַאי אֶרְחָא אֲתַתְקַן לְאַעְבְּרָא בֵּיהּ. וּבְגִין כֵּן, יְתִיב תַּחוּת
נוֹקְבֵי חוּטְמָא הַאי אֶרְחָא. וְשַׁעְרָא לֹא אֲתַרְבִּי בְּהַאי אֶרְחָא, מְשׁוּם דְּכִתְיב
וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע, לְמִיּהָב אַעְבְּרָא עַד (על) פּוּמָא קַדִּישָׁא, דִּיּוּמָא סְלַחְתִּי.
תָּאנָא, כְּמָה עֲרֻקְסָאוֹת מַחְפָּאן לְהֵהוּא פּוּמָא, וְלֹא אֲתַגְלִי לְחַד מִנְיֵיהּ,
דְּהָא אֲסַתְלַק וְאֲתַעֲטֵר, יָדִיעַ וְלֹא יָדִיעַ.

תָּאנָא, בְּצַנְיַעוּתָא דְסַפְרָא, מַהוּ דְכִתְיב פְּשַׁע. זְכוּ עוֹבֵר, לֹא זְכוּ פְּשַׁע.
(מאי משמע עובר על פשע, שפע דאקדוים ש' ל'פ, לא זכו עומד ולא עובר) (האי) בְּזַעֲרֵר אֶפִּין.

מָאִי בִּין הַאי לְהַאי. בְּזַעֲרֵר אֶפִּין, כִּד נַחֲתִית הֵהוּא אֶרְחָא מִתַּחוּת נוֹקְבֵי
חוּטְמוֹי, כְּתִיב, (במדבר יב) וַיַּחַר אֶף יְיָ בָּם וַיִּלְךְ. מָאִי וַיִּלְךְ. דְּנַפִּיק רוּחָא
דְּרוּגְזָא מְאִינוֹן נוֹקְבֵי, וּמֵאֵן דְּאַשְׁפַּח קַמִּיהּ, אָזִיל וְלֹא אֲשַׁתְכַּח. הָדָא הוּא
דְכִתְיב, (ישעיה ז) כִּי רוּחַ יְיָ נִשְׁבַּח בּוֹ וַאֲיַנְנוּ (ס"א כי רוח עברה בו ואיננו). בְּאַרְיָךְ אֶפִּין
כְּתִיב, (מיכה ז) וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע. וְכִתְיב, (איוב לו) וְרוּחַ עֲבָרָה וַתִּטְהַרְם. וְתָאנָא,
הֲכָא כְּתִיב, עוֹבֵר עַל פְּשַׁע בַּהֲהוּא אֶרְחָא. הָתָם, (שמות יב) וְעֹבֵר יְיָ לְנַגְוָף
אֶת מִצְרַיִם.

זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְמֵאֵן דְּזָכִי לְהַאי. וְדָא הוּא תְקוּנָא תְּלִיתָאָה, (דאורחא) דְּדִיקְנָא
יְקִירָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה עֲתִיקָא דְעֲתִיקִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאי קַדִּישָׁא
כְּרִיף הוּא יִסְגִּי לְאוּטְבָא לָךְ, וַיַּחֲדִי לְאַגְנָא עֲלָךְ.

וְתָאנָא, מָאִי דְכִתְיב, (ישעיה סא) שׁוֹשׁ אָשִׁישׁ בֵּינִי, בְּעֲתִיק יוֹמִין אֲתַמַּר. דְּהָא
הוּא חֲדוּתָא דְכֻלָּא. תָּאנָא, בְּשַׁעְתָּא דְאַתְגְּלִי הַאי אֶרְחָא דְדִיקְנָא
דְעֲתִיק יוֹמִין. כְּלָהּ מְאִירִי דִיכְבָּא וַיִּלְלָה, וּמְאִירֵיהוֹן דְּדִינָא סְתִימִין
וּשְׁתִּיקוּן, וְלִית דִּיפְתַּח פְּטָרָא לְאַבְּאַשָׁא. מְשׁוּם דְּהַאי אֶרְחָא אֲתַגְּלִיא
לְתַקְנָא. וּמַהֲאִי, מֵאֵן דְּאַחִיד (נ"א דאחית) וְאַזְהַר (מְשׁוּם דְּהַאי אֶרְחָא סִימְנָא לְשְׁתִּיקוּתָא וּמַהֲאִי
הוּא מֵאֵן דְּאַחִי וְאַזְהַר) לְשַׁתְקָאָה, לְהַאי אֶרְחָא רְשִׁים, דְּהוּא סִימְנָא דְעֲתִיקָא
קַדִּישָׁא.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה, מִתְתַּקַּן שַׁעְרָא (נְחִית) תַּחוּת פּוּמָא, מְרִישָׁא חָדָא לְרִישָׁא
חָדָא. הָדָא הוּא דְכִתְיב, (מיכה ז) לְשֹׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ. כְּמָה דָּאתָ אָמַר
(מלכים ב יט) וְנִשְׂאֵת תְּפִלָּה בְּעַד הַשֹּׁאֲרִית הַנִּמְצָאָה. הַנִּמְצָאָה מִמֶּשׁ. שֹׁאֲרִית
דְכִתְיב, (צפניה ג) שֹׁאֲרִית יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. נַפִּיק אֶרְחָא אֲחֵרָא מִתַּחוּת פּוּמָא, הָדָא הוּא דְכִתְיב,
(מיכה ז) לֹא הֲחִזִּיק לְעַד אַפּוֹ. קוּם רַבִּי יוֹסִי. קוּם רַבִּי יוֹסִי, פְּתַח
וְאָמַר, (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה לּוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁיִי אֱלֹהֵיוֹ. אֲשֶׁרִי הָעַם

שְׁפָכָה לוֹ. מֵהוּ שְׁפָכָה לוֹ. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁפָכָה, שְׁכִיף מְרוּגְזִיהָ.

דְּבַר אַחַר. שְׁכִיף בְּרוּגְזִיהָ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר יא) וְאִם כָּכָה אֶת עוֹשֶׂה לִּי הֲרַגְנִי נָא הֲרוּג. דָּא הוּא דִּינָא דִּינָא. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂיִי אֱלֹהִיו, רַחֲמֵי דְרַחֲמֵי.

דְּבַר אַחַר, שְׁפָכָה, שְׂמָא דְכְּלִיל פֶּל שְׂמֵהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְעַבְר רוגזיה, וְאַנַּח בִּיהַ לְזַעֲרֵי אַנְפִּין, וּמְעַבֵּיר עַל כָּל אֵינוֹן דְּלִבְר.

דְּתַנָּא, אֲרַחָא, עֲלָאָה דְדִיקְנָא קְדִישָׁא, (עלאה עתיקא דעתיקי) דְּאִיהוּ נַחִית (בְּרִיקְנִיה) תַּחֲוֹת נוֹקְבֵי דְחוּטְמָא דְעֵתִיקֵי. וְהֵאֵי אֲרַחָא דְלִתְתָא. שְׁקִילֵן אֵינוֹן בְּכֻלָּא. דָּא (דף קל"ג ע"ב) לְעִילָא, וְדָא לִתְתָא. לְעִילָא, עוֹבֵר עַל פְּשַׁע. לִתְתָא, לֹא הַחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ. וְתַנְיֵן, לֹא הַחֲזִיק: דְּלֹא אֵית אֲתֵר לְמִיתֵב. כְּמָה דְלְעִילָא יְהִיב אֲתֵרָא לְאַעֲפָרָא. פֶּךְ לִתְתָא, יְהִיב אֲתֵר לְאַעֲפָרָא.

תַּנָּא, בְּכָל אֲתֵר דְּבַהֵאי עֵתִיקָא טְמִירָא דְכֻלָּא אֲרַחָא אֲתַגְלִיָּיא, טֵב לְכֻלְהוּ דְלִתְתָא, דְּהָא אֲתַחֲזִי עֵיטָא לְמְעַבֵּד טֵב לְכֻלָּא. מָאן דְּסִתִּים וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא, לִית עֵיטָא, וְלִית מָאן דְּיַדַּע לִיהָ, אֲלֹא הוּא בְּלַחֲדוּדֵי. כְּמָה דְעַדֵּן עֲלָאָה, לִית דְּיַדַּע לִיהָ אֲלֹא הוּא עֵתִיקָא דְעֵתִיקֵי. וְעַל הֵאֵי כְּתִיב, (תהלים צב) מַה גִּדְלוּ מְעֻשֵׂיךָ יְיָ מֵאֹד עֲמָקוֹ מַחֲשַׁבוֹתֶיךָ. אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן יִתְתַּקְּנוֹן עוֹבְדֵךְ לְעֲלָמָא דְאַתִּי מַעַם עֵתִיקָא דְעֵתִיקֵין.

תַּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא וְסֻלִּיק מְלַרַע לְעִילָא, וְחַפֵּי תַקְרוּבְתָא דְבוּסְמָא טְבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלְעִילָא. וְנַחִית שְׁעָרָא (דְרִישָׁא) לְרִישָׁא דְפִתְחָא דְאַרְחָא תַתָּא דְפּוּמָא.

קוּם רַבִּי יִיסָא וְאַתְקִין תַּקוּנָא דָּא. קָם רַבִּי יִיסָא, פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה נד) וְחִסְדֵי מֵאֲתַף לֹא יָמוּשׁ, וְכְּתִיב (ישעיה נד) וּבְחֻסְדֵּי עוֹלָם רַחֲמֵתֶיךָ, הֲגִי קְרָאֵי קְשִׁיין אֲהַדְדִּי.

וְרָא אַקְשׁוּ, דְתַנְיֵן, אֵית חֻסְדֵּי וְאֵית חֻסְדֵּי. אֵית חֻסְדֵּי דְלִגְו, וְאֵית חֻסְדֵּי דְלִבְר. חֻסְדֵּי דְלִגְו, הָא דְאַמְרֵן דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקֵין, וְהוּא סִתִּים בְּסֻטְרָא דָּא דְדִיקְנָא, דְאַקְרִי פֶּאֶת הַזֶּקֶן. וְלֹא בְעֵי בַר נֶשׁ לְחַבְלָא הֵאֵי סֻטְרָא, מְשׁוּם הֵאֵי חֻסְדֵּי דְלִגְו דְעֵתִיקֵי יוֹמִין. וּבְגִין כֶּךָ, בְּכַהֵן דְלִתְתָא כְּתִיב בִּיהָ, (ויקרא כא) לֹא יִקְרַחַה קְרַחַה בְּרֵאשִׁם וּפֶאֶת זֶקֶנָם לֹא יִגְלַחוּ. מָאֵי טַעֲמָא. בְּגִין דְלֹא לְחַבְלָא אֲוִרְחוּי דְחֻסְדֵּי דְעֵתִיקָא, דְכַהֵן מְסֻטְרָא דָּא קָא אֲתֵי.

וְתַנָּא בְּעֻנְיֵוֹתָא דְסֻפְרָא, בְּכֻלָּא אֲצֻטְרִיף חֻסְדֵּי לְאַתְרַבָּאָה וְלְמַבְנֵי, וְלֹא לְקַטְעָא לִיהָ, וְלֹא אֲשַׁתְּצִי מְעֲלָמָא. וְהֵאֵי דְכְּתִיב וְחִסְדֵי מֵאֲתַף לֹא יָמוּשׁ, חֻסְדֵּי דְעֵתִיקֵי יוֹמִין. וּבְחֻסְדֵּי עוֹלָם, חֻסְדֵּי דְאַקְרֵי חֻסְדֵּי עוֹלָם, וְהֵאֵי

הוא אַחֲרָא דְזַעִיר אַנְפִּין, דְּכַתִּיב, (תהלים פט) אַמְרַתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.
וְהָאִי חֶסֶד דְּעַתִּיק דְּעַתִּיקִין, הוּא חֶסֶד דְּקָשׁוּט. וְחֶסֶד דְּקָשׁוּט לֹא בְּחַיִּי
גוֹפֵא אַתְּמַר, אֱלָא בְּחַיִּי דְנִשְׁמַתָּא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, (מִיכָה ז) פִּי חֲפִץ
חֶסֶד הוּא. דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא דְדִיקְנָא יִקְרָא, דְּעַתִּיק דְּעַתִּיקִי.
תְּקוּנָא שְׂבִיעָא. פְּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְחִזֵּן תְּרִין תְּפוּחִין בְּתַקְרוּבְתָּא דְבוּסְמָא,
שְׁפִירָן וַיָּאֵן לְמַחְזִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר וְגו'. מַה תְּפּוּחַ
זֶה כְּלִיל בְּתַלְתַּת גּוּוּנֵי, כֶּף קָדְשָׁא בְּרִיהּ הוּא, תְּרִין תְּפּוּחִין כְּלִיל
שִׁיתָא גּוּוּנֵי, וְתִרִין תְּפּוּחִין אֲלִין, דְּאִינוּן תְּקוּנָא שְׂבִיעָא, אִינוּן פְּלִלָּא
דְּכָל שִׁיתָא תְּקוּנִין דְּאִמְיָנָא. וּבְגִינְהוּן אַתְקִיִּים (מְשַׁלִּי טז) בְּאוּר פְּנֵי מְלָךְ
חַיִּים.

וְהָאִנָּא, מַהֲנֵי תְּפּוּחִין נְפִיקִין חַיִּין לְעֵלְמָא, וּמְחַזְיִין חִידוֹ לְזַעִיר אַפִּין.
כְּתִיב (בְּמַדְבָּר ו) יָאֵר יְיָ פְּנֵינוּ אֱלִיךָ. וְכַתִּיב (מְשַׁלִּי טז) בְּאוּר פְּנֵי מְלָךְ
חַיִּים. בְּאוּר פְּנֵי מְלָךְ אֲלִין אִינוּן תְּרִין תְּפּוּחִין דְּתַקְרוּבְתָּא דְבוּסְמָא
דְּאִמְיָנָא. יָאֵר יְיָ פְּנֵינוּ אֱלִיךָ, פְּנִים דְּלִבְר, דְּכַד נְהִירִין מִתְּפָרֵךְ עֵלְמָא.
וְהָאִנָּא, פֶּל זְמַן דְּהִנֵּי בּוֹצֵינֵי דְלִבְר נְהִירִין, כֹּל עֵלְמָא מִתְּפָרֵךְ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח
רוּגְזָא בְּעֵלְמָא. וּמַה אִי הִנֵּי דְלִבְר כֶּף. תְּרִין תְּפּוּחִין דְּנְהִירִין
תְּדִירָא, דְּחִדָּאֵן תְּדִירָא עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

תְּנָא, כַּד אַתְּגַלְיִין תְּרִין תְּפּוּחִין אֲלִין, אַתְחִזֵּי זַעִיר אַפִּין בְּחִדּוּתָא. וְכֹל
אִינוּן בּוֹצֵינֵי דְלִתְתָּא, בְּחִדּוּתָא. וְכֹל אִינוּן דְּלִתְתָּא, נְהִירִין, וְכֹל
עֵלְמִין חִדָּאֵן, וְשְׁלִימִין מִפְּל שְׁלִימוּתָא. וְכֹלָא חִדָּאֵן וְנְהִירִין. וְכֹל טִיבו
לָא פְּסִיק. כֹּלָהוּ אַתְּמַלְיִין בְּשַׁעְתָּא חִדָּא, כֹּלָהוּ חִדָּאֵן בְּשַׁעְתָּא חִדָּא.
הָא חֲזִי, פְּנִים דְּלִבְר, אִית זְמַן דְּנְהִירִין, וְאִית זְמַן דְּלֹא נְהִירִין. וּבְגִין כֶּף
כְּתִיב, יָאֵר יְיָ פְּנֵינוּ אֱלִיךָ. (תהלים טז) יָאֵר פְּנֵינוּ אֶתְנוּ סִלְהָ. מְכַלְל דְּלֹא
הוּי תְּדִירָא. אֱלָא כַּד אַתְּגַלְיִין תְּפּוּחִין דְּלַעֲיָלָא.

תְּנָא, אֲלִין תְּפּוּחִין דְּסְתִימִין, נְהִירִין וְחִוּוּרִין תְּדִירָא. וּמְנַהֵן נְהִירִין
לְתַלְתַּת מְאָה וְשִׁבְעִין עֵיבָר. וְכֹל שִׁיתָא תְּקוּנִין קְדָמָאִין דְּבְדִיקְנָא
כִּיָּה כְּלִילָן. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (מִיכָה ז) יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ. יָשׁוּב, מְכַלְל דְּזְמַנִּין
טְמִירִין, וְזְמַנִּין אַתְּגַלְיִין. הָכָא, הוּא יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ. וּבְהָאִי דְּלִתְתָּא, הוּא
וְאָמַת. דָּא הוּא תְּקוּנָא (דף ק"ד ט"ו ע"א) שְׂבִיעָא, דְּכִלְלֵי שִׁיתָא, בְּתִרִין תְּפּוּחִין
דְּבַעְתִּיקָא דְּעַתִּיקִין.

תְּקוּנָא תְּמִינָא. נְפִיק חַד חוּטָא דְשַׁעֲרֵי סוּחְרַנְיָה דְדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא
עַד טְבוּרָא. קוּם אֲלַעְזָר בְּרִי, אַתְקִין תְּקוּנָא דָּא.

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר (בְּרִייתא), פֶּתַח וְאָמַר, הַכֹּל תִּלְוִי בַמִּזֵּל, וְאֶפִּילוּ סֵפֶר תּוֹרָה שְׁבַהֲיִכֵּל. מִלָּה דָא אֻקְיָמְנָא בְּסַפְרָא דְצְנִיעוּתָא, וְהָכָא אֵית לְאִסְתַּפְלָא, וְכִי הַכֹּל תִּלְוִי בַמִּזֵּל, וְתַנְיִנָן, סֵפֶר תּוֹרָה קֹדֶשׁ, וְנִרְתְּקוּ קֹדֶשׁ, וְהַהִיכֵל קֹדֶשׁ. וְכַתִּיב (ישעיה ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ, הָא תִּלְתּ אֵינוֹן. וְסֵפֶר תּוֹרָה. לְקַבְּלֵיהוֹן, נִרְתְּקוּ קֹדֶשׁ, וְהַהִיכֵל קֹדֶשׁ, וְהוּא קֹדֶשׁ. וְהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּשִׁלְשׁ קְדוּשׁוֹת. בְּשִׁלְשׁ מַעְלוֹת, בְּיָמִים שְׁלֹשָׁה, שְׂכִינָה בְּשִׁלְשׁ, לוֹחֹת וְאֲרוֹן וְהִיכֵל בְּסֵפֶר תּוֹרָה תִּלְיָא, וְאִיהוּ תִּלְיָא בַמִּזֵּל, וְכַתִּיב (ירמיה ט) וּמֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אֵל תַּחְתּוֹ. מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּקְדוּשׁוֹת הִלְלוּ לְהוּי תִּלְיָא בַמִּזֵּל.

אֲמַר הָכִי אֻקְיָמְנָא בְּסַפְרָא דְצְנִיעוּתָא, הָאִי חוּטָא יִקְרָא קְדִישָׁא, דְּכָל שְׁעָרֵי דְדִיקְנָא תִּלְיִין בֵּיהּ, אַתְקָרִי מִזֵּל. מְאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּכָל קֹדֶשִׁי קוֹדֶשִׁין דְּקוֹדֶשִׁיא, בְּהָאִי מִזֵּלָא תִּלְיִין. וְסֵפֶר תּוֹרָה, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ קֹדֶשׁ לָא חָל עָלֶיהָ עֶשֶׂר קְדוּשִׁין עַד דְּעִיִּיל לְהִיכֵל. פִּיּוֹן דְּעִיִּיל לְהִיכֵל, אַתְקָרִי קְדוּשׁ בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת. כְּגוֹוֹנָא דְלַעֲיִלָא דְלָא אַתְקָרִי הִיכֵל, אֲלָא כַּד אַתְחַבְּרִין עֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת. וְתַאנָא, הַכֹּל תִּלְוִי בַמִּזֵּל, דְּאִיהוּ הָאִי חוּטָא יִקְרָא קְדִישָׁא, דְּכָל שְׁעָרִין תִּלְיִין בֵּיהּ.

אֲמַר אַקְרִי מִזֵּל. מִשּׁוּם דְּמַנְיָה תִּלְיִין מִזְלִי, וּמִזְלִי מַנְיָה עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וּבַגִּין פֶּה אִיהִי תִּלְיָא. וּבֵיהּ תִּלְיִין כָּל מְלִי דְעֲלָמָא עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וְאֶפִּילוּ סֵפֶר תּוֹרָה שְׁבַהֲיִכֵּל, דְּמַתְעַטֵּר בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת, לָא נִפְיָק מִכְּלָלִיהָ עִם שְׂאָר קְדוּשִׁין וְכִלְהוּ תִּלְיִין בְּהָאִי. וּמֵאֵן דְּחָמִי לְהָאִי תְּקוּנָא, אַתְּכַבְּשִׁין חוּבֵיהוֹן מִקְמִיהָ וּמִתְּפַיִין, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (מלכה ז) יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ בְּרִי לְקוֹדֶשֶׁא דְקַדִּישִׁין, עֲתִיק מִכְּלָא.

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. מַתְעַרְבִין שְׁעָרֵי עִם אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְתִּלְיִין, וְלָא נִפְקִין דָּא מִן דָּא. קוּם רַבִּי אַבָּא, קָם רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, אֲלִין (אֵינוֹן) שְׁעָרֵי דְמַתְעַרְבִין עִם אֵינוֹן דְתִּלְיִין, אַקְרוּן מְצוּלוֹת יָם. מִשּׁוּם דְּנִפְקִי מִמּוֹתְרֵי מוּחָא, וּמֵהָאִי אַתְרָא רְמִיּוּ, כָּל מְאָרֵי דְתַבְעִין חוּבֵי דְכְּנֵי נְשָׂא וּמִתְּפַיִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ תְּהָא לְעֲתִיק יוֹמִין.

תְּקוּנָא עֲשִׂירָאָה. נַחְתִּין שְׁעָרֵי תְּחוֹת דִּיקְנָא, וְחַפְיִין בְּגְרוּנָא תְּחוֹת דִּיקְנָא. קוּם רַבִּי יְהוּדָה. קָם רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה ב) וּכְבָאוּ בְּמַעְרוֹת צוּרִים וּבְמַחְלוֹת עֶפְרַם מִפְּנֵי פַחַד יְיָ וְגו'. מִפְּנֵי פַחַד יְיָ, הָא אַתִּידַע דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ לְבַר, פַּחַד יְיָ אַתְקָרִי. וּמֵהֲדַר גְּאוּנוּ, אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְתְּחוֹת דִּיקְנָא, וְאַתְקָרוּן הֲדַר גְּאוּנוּ, תְּרִי. תְּקוּנָא עֲשִׂירָאָה, (מלכה ז) תַּתַּן אֲמַת לְעַקְב. וְחַד סַר, דְּלָא נִפְקִי נִימָא מִן נִימָא, חֶסֶד לְאַבְרָהָם.

תקוּנָא דְתַרְיֶסְר. דְּלֵא תְלִינן שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּנֵי מְכַל סְטָרִין,
וַיֵּאִין שְׁעָרֵי סְחֹר סְחֹר לֵיה, בְּגִין דְּלֵא אֲשַׁתְּכַח טְרַחוּתָא, כְּמָה
דְּאַצְטְרִיךְ.

טְרַחוּתָא בְּמַאי קָא מִיִּרֵי. דִּינָא. בְּאַתֵּר (נ"א בְּתֵר) דִּינָא טְרַחוּתָא אֲשַׁתְּכַח.
וְכִי שְׁעָרֵי דְדִיקְנָא טְרַחָא אֵינוּן, אוּ דִינָא אֵינוּן, וְהָא כְּלָא רַחְמֵי
אֲתַחְזוּן. אֲלֵא דְלֵא אֲתַטְרַח בִּישׁוּבָא (כ"א בְּנִשׁוּבָא) דְרוּחָא דְזַעִיר אֲפִין.

דְּתַנְנָא מְהַאי פּוּמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, קְדֵשׁ קְדֵשִׁים, נִשְׁבָּא רוּחָא. מְאִי
רוּחָא. רוּחָא דְאִיתְרַק (כ"א דְאִתְרַבְּק) בֵּיה, דְּמַתְלַבֵּשׁ בֵּיה (נ"א דְאִתְתַּקְּוּ
וּמַתְלַבֵּשׁ בֵּיה) זַעִיר אֲפִין. וּמְהַאי רוּחָא מַתְלַבְּשִׁין פֶּל אֵינוּן דְלִתְתָא. וְכַד הָהוּא
רוּחָא נְפִיק, אֲתַפְּרֵשׁ לְתַלְתִּין וּשְׁבַעָה אֶלְף עֵיבֵר. וְאֲתַפְּשֵׁט (כ"א וְאֲתַפְּרֵשׁ) כָּל
חַד בְּלַחֲדוּדֵי לְאַתְרֵיה, וְכַל מָאן דְּאֲתַחְזִי לְאַתְלַבְּשָׁא מְנִיה אֲתַלְבֵּשׁ. וְעַל
דָּא שְׁעָרִין לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ עַל פּוּמָא קְדִישָׁא, מְשׁוּם דְרוּחִיה נְפִיק, וְלֹא בְּעֵי
מְלָה אֲתַרָּא לְאַתְעָרְבָא בֵּיה, וְלִקְרָבָא בְּהַדִּיה.

וְדָא הוּא טְמִירוּתָא דְכָלָא, דְּלֵא אֲתַדְבַּק לֹא לְעֵילָא וְלֹא לְתַתָּא. וְהוּא
סְתִים בְּסְתִימָא דְסְתִימִין דְּלֵא אֲתִידַע. (ד' ק"ל"ד ע"ב) דָּא הוּא דְלֵא אֲתַתְּקִין,
וְלֹא הָוָה בֵּיה תְקוּנָא. וּבְגִין כֵּן, רוּחַ דְנַפְיָא לְבַר (כ"א דְנַפְיָא מְסַחֲוֹא דְלְבַר),
וּמַתְלַבְּשִׁין בֵּיה נְבִיאֵי מְהִימְנֵי, אֲתַקְרִי פֶה יי. אֲבָל בְּהַאי עֲתִיקָא דְעֲתִיקִין
לֹא אֲתַפְּרֵשׁ. וְלִית מָאן דְּיַדַע רוּחִיה בְּר אִיהוּ. וּבְגִין כֵּן שְׁעָרוֹי שְׁקוּלִין
סוּחְרָנָא דְפּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּנֵי מְכַל סְטָרוֹי.

וּבְהַאי אֲתַרְחִיצוּ אֲבַהֲתָא, לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהַאי רוּחָא, דְּמַתְפְּשֵׁט לְכַמְה
עֵיבְרִין, בְּאַתֵּר דְּכָל שְׁעָרֵי שְׁקוּלִין בְּסוּחְרָנוּי. (הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מִכְהָ ז) אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ). וְדָא הוּא תְקוּנָא קְדִישָׁא עֲלָאָה דְתַרְיֶסְר. דְּמְכָאן אֲשַׁתְּלִשְׁלוּ
תְרִיסֵר תַּחּוּמִין לְעֵילָא. תְרִיסֵר תַּחּוּמִין לְתַתָּא. תְרִיסֵר תַּחּוּמִין לְתַרְיֶסְר
שְׁבֻטֵי אֲבַהֲתָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ.

תְקוּנָא דְתַלְיֶסְר. תְלִינן שְׁעָרֵי דְתַחֲוֹת דִּיקְנָא מְכָאן וּמְכָאן, בִּיקְרָא יָאָה,
וּבִיקְרָא שְׁפִירָא, וְחַפְּיִין עַד טְבוּרָא וְלֹא אֲתַחְזִינן מְאַנְפֵי תְקוּרָבָא
דְבוּסְמָא, בְּר אֵינוּן תְּפוּחִין שְׁפִירָן חֲוֹרִין.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַפְּאָה חוּלְקִיה דְּמָאן דְּאֲשַׁתְּכַח בְּהַאי אֲדָרָא קְדִישָׁא
עֲלָאָה דְאַנְן בֵּיה. זַפְּאָה חוּלְקִיה בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי. דְאַנְן
יִתְבִּין בְּקְדוּשָׁא עֲלָאָה, אֲשָׁא עֲלָאָה אֲסַחֵר לָן (כ"א בִּין אֲשָׁא עֲלָאָה דְאַסַּחֵר לָן) וְהָא
כָּל תְּקוּנִין עֲלִינן (לְדִיקְנָא) דְדִיקְנָא קְדִישָׁא אֲתַתְּקִינוּ, וְאַתְעָטְרוּ וְאַסַּחֲרוּ
לְדוּכְתִייהוּ.

וְהָא תְקוּנָא דְתַלְיֶסְר, הוּא תְקוּנָא יָאָה, דְּבֵיה אַחֲרִין כְּלָא. כְּלָהוּ מַתְפַּסְפִּין

למזקף רישא לקבליה. מגייה תליין פל אינון דבזעיר אפיין אחידן. מגייה תליין עלאין ותתאין, וכל גנזין עלאין ותתאין גנזין ביה, וביה פלילן. ואיהו מזלא דמתזלא מגייה פלא, דא הוא תקונא שלימתא, דאשלים לכל תקונין, דא אשלים לכלא.

תאנא, אלין תקונין אקרון ימי קדם, יומין קדמאין דקדמאני. ואינון דאשתכחו בזעיר אפיין, אקרון (ישעיה סג) ימי עולם. ותאנא, אלין ימי קדם, פלהו מתתקנו בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין (פליל ביה). והאי דתליסר פליל להון, פמה דאתמר. ודא יומא לא אתפליל בהדיהו, אלא הוא כליל פלא.

ובהווא זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא, ההוא אתקרי יום אחד, דביה זמין לאוקיר דיקניה, הדא הוא דכתיב, (זכריה יד) יום אחד הוא יודע לני. הוא בלחודוי יתיר מפלא. הוא דכליל פלא, הוא דאתקרי בשמא ידיעא.

דתנין, באתר דאית יום אית לילה דלית יום פלא לילה. ומשום דההוא זמנא, זמן יהא דיקרא דדיקנא, והוא בלחודוי ישתפח. לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי, אלא מסטרא דילן. ולית לילה אקרי, אלא מסטרא דילן. ומשום דהאי תקונא כליל פלא, לא אתידע ולא אתחזי מגייה, ומגייה נגיד משחא דרבותא לתליסר עיבר מבוועין. לכל אינון דלתתא, דנהרין בההוא משחא. (אתתקנו).

בתליסר תקונין אלין אתתקנא דיקנא קדישא עלאה, ואלין תקונין דבהאי דיקנא, מתתקנו ונחתן לכמה עיבר. ולא אתחזון היך מתפשטין והיך נפקין, מפלא אסתימו, ומפלא אתטמרו. לית דינע אתר להאי עתיקא, בפשיטותא דלהון פלהון פלילן, פמה דאתמר, אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר. עליה אתקרי, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. וכתיב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. וכתיב (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב. באתריה יתיב ולית ידיע ליה. יתיב ולא שכיח, וכתיב (תהלים קלט) אודך על פי נזראות נפליתי וגו'.

אמר רבי שמעון לחבריאי, פד אתפריס פריסא דא, דאתון חמאן עלנא, אנא חמינא דנחתו כל תקונין בגווה, ונהירו באתר דא. וחד פרוכתא בוצינא דקודשא בריה הוא (ס"א בויסא דקדושא), פריסא בארבע סמכין, לארבע עיבר. (דף קל"ה ע"א).

סמכא חד הוא יתיב מתתא לעילא, וחד מגרופיא בידיה. ובמגרופיא ארבע מפתחי שנין (ס"א שנין) מפל סטרוי. ומתאחדן פרסא, ונחתין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִיטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבֵּי שְׁמוּעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
הַמְנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלָק לְלַמּוּד חֶדְשִׁי

וְלְלַמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוֹר יְקָרוֹת
וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
חֶדֶשׁ תַּמּוּז תש"ע לפ"ק
עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א